

MARISSA MEYEROVÁ
& TAMARA MOSSOVÁ

ÚNIKOVÁ hra

PŘELOŽILA EVA DEJMKOVÁ

TAHLE SOUTĚŽ
VÁS BUDE
K SMRTI BAVIT

COO
BOO

Úniková hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Marissa Meyerová, Tamara Mossová

Úniková hra – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**Marissa Meyerová
Tamara Mossová**

ÚNIKOVÁ *hra*

**COO
BOO**

Pro všechny kamarády a rodinné příslušníky, kteří tolerovali, že nás naprosto cizí lidé zamkli do místnosti a chtěli, abychom vyřešili náhodné hádanky, abychom se dostali ven. Je to zvláštní záliba a já si cením toho, že jste mi vyhověli.

Marissa

Pro Chrise, za to, že byl mým komplicem. Pro Marguerite, za to, že najala limuzínu a odvezla mě do únikové místnosti. A pro Scouta, protože se o mě tak dlouho dělil s tímhle rukopisem.

Tamara

ÚNIKOVÁ HRA

FINÁLE ČTVRTÉ ŘADY

Všichni si užívali vražedně skvělou zábavu

Sierra pochodovala po šatně, hrála si s kroužkem ve rtu a sukně vláčela po koberci. Bylo potřeba několik kostymérek, aby ji do těchhle monstrózních šatů z viktoriánské doby nasoukaly. Korzet škrtil, volány byly obří a krajka zase kousala jako blázen. Oblečení mělo být náповědou ohledně tématu finále, ale nabízelo příliš mnoho možností. Salonní záhada? Závod horkovzdušných balónů? *Titanic*?

Cruz, natažený na pohovce s frakem přehozeným přes kolena, zasténal. „Ten sendvič k snídani mi nějak nesedl. Proč nás oblékli tak brzy?“

„Pohrávají si s naší hlavou,“ protáhl Elijah, kapitán jejich týmu, který seděl u stolu. Vypadal, že napůl spí. Není divu, vzhledem k tomu, že v nekřesťanskou hodinu vstával, aby si mohl zaplavat.

Sierra tedy neměla co říkat – taky nemohla tvrdit, že v noci spala.

Dál pochodovala sem a tam. Musela se hýbat, jinak by ji nervozita sežrala zaživa. *Dvě hodiny*. Ještě dvě hodiny a tahle příšerná herní show skončí. Mohli by vyhrát. Peněžitá odměna by byla její.

„Je ti dobře?“ řekla Missy. Sierra si nejprve myslela, že otázka směřuje na Cruze, který pořád sténal na pohovce. Ale ne. Missy se dívala na *ní*.

„Jo, jasně. Jen chci, aby už to bylo za námi.“

„Musíme zůstat soustředění.“ Elijah otevřel oči. „Teď víc než kdy jindy.“

„Nekecej, Sherlocku.“

„Myslím to vážně, Sierro. Nechtěla bys nám náhodou něco říct? Máme čas.“

„Když už jsi s tím začal, chtěla jsem podotknout, že jsi namyšlený pitomec.“

Cruz vyprskl. „Všichni mi budete chybět.“

„Myslel jsem o tobě a o Alicie,“ řekl Elijah. „Včera jste na sebe dost řvaly.“

Siře vyschlo v puse. Vila nebyla zrovna zvukotěsná a Elijah měl ve zvyku všude běhat za Aliciou jako ztracené štěně.

„Do toho ti nic není,“ odsekla. Alicia byla včera večer ještě víc povýšená a tajnůstkářská než obvykle, a Sierra to ještě teď štvalo.

„Dneska ráno jsem ji neviděl,“ řekl Elijah. „Co jsi jí řekla, že jsi ji tak rozrušila?“

„Co kdyby ses radši soustředil na hru než na mou zatracenou sestru?“

Zaklepání přesunulo jejich pozornost ke dveřím. Dovnitř vplula Vera, jako vždy v trpytivém outfitu a se zamračeným obličejem. „Týme Přesýpací hodiny, došlo ke změně. Hru zahájíte vy.“

Elijah se zamračil. „Proč?“

„Protože to řekla Ranielle. Chce vás na place. Hned.“

Cruz se namáhavě postavil. „No jasně. Jen si ještě rychle odskočím.“

Odběhl na záchod, zatímco Sierra s ostatními odešla ze šatny. Rozvrh natáčení se nikdy předtím neměnil, ale jí to nevadilo. Už doslova cítila ty peníze z výhry. Nepotřebovala Aliciu, její dobročinnost nebo její soudy.

Štáb spěchal, aby jim připevnil sluchátka a klopové mikrofony. Cruz přišel a vypadal o něco líp, maskérka trochu opravila Sieřinu černou rtěnku, a než se Sierra stačila nadechnout, soutěžící byli nahnáni na plac, kde čekaly ikony tohoto pořadu – Fitzy a Louis. Missy zajásala a plácla si s nimi.

„Týme Přesýpací hodiny!“ zařval James „Fitzy“ Fitzgerald. „Dostali jste se do finále!“

Sierra Fitzyho nesnášela. Možná to bylo jeho image australského surfaře – sluncem vyšisované vlasy, pohodový úsměv a trapné vtípky. Nebo to bylo tím, že byl jen bezradným náctiletým pomocníkem pro –

„Vítejte,“ řekl Louis Augustus Russell. Mistr hry byl téměř o dvacet let starší, vysoký, s mohutnou hrudí, světle hnědou bradkou a svou typickou čapkou. Vypadal spíš jako wrestlingový zápasník než jako génius, který navrhl jedny z nejoblíbenějších únikových míst-

ností v zemi. Zahákl si palce za kšandy. „Dneska vás čeká zkouška jako žádná jiná.“

„Vsadím se, že Sierra je připravená zamávat sestře výhrou pod nosem,“ řekl Fitzy a zavlnil přitom obočím.

Sierra zařala zuby. Producenti využívali vnitřní rodinnou dynamiku od samého začátku. Fanoušci porovnávali obě sestry každým myslitelným způsobem, od jejich schopností (Alicia byla „nadaná a chytrá“; Sierra byla „bojovná a vychytralá“) po vzhled (Aliciin rovný nos a olivový tón pokožky připomínal řeckou bohyni, zatímco Sierra vypadala jako „Hádovo nemocné nevlastní dítě“ – fakt díky, anonymní komentující).

Alicia byla miláčkem fanoušků a Sierra byla padouch.

Režisér v Sieřině sluchátku nařídil: „Odpověz něco dobrého.“

„Jsem připravená ji oddělat,“ řekla Sierra s kamennou tvář.

Fitzy překvapeně vyprskl smíchy. „Nemůžeme se dočkat.“

Sierra si se zlomyslným potěšením všimla, že se v maskérně nepodařilo úplně zakrýt mu tmavé kruhy pod očima. Byl dlouho vzhůru, aby pro své australské fanoušky živě vysílal tradiční rekapitulaci sezóny, a bylo to na něm vidět. Dokonalý Fitzy dnes tak dokonale nevypadal.

„Tohle byla opravdu vražedná řada. Týmy bojovaly zuby nehty, aby tu mohly být, a tak očekáváme epické finále.“ Fitzy oslovil Mistra hry. „Je to tady, Louisi. Máš nějakou radu pro tým Přesýpací hodiny?“

„Ano,“ řekl Louis, „a doufám, že si ji vezmou k srdci.“ Dramaticky se odmlčel. „Abyste mohli vyhrát, musíte být ochotní ušpinit si ruce... od krve.“

„Krev, hm?“ Cruz se zachechtal a šťouchl Sierru loktem do žeber. „Tak to je něco pro tebe.“

Zavázali jim oči a pak je dovedli na další scénu. Sierra už si na chaos ve studiu zvykla. Na ustavičný pohyb kamer a světel a kulis. Stážisty pobíhající sem a tam s deskami a hrnky kávy. Maskéry se

šťetci s pudrem připravenými zasáhnout, protože nedej bože, aby si veřejnost všimla, že Fitzy má *póry*.

Ale pak se zavřely dveře, zvuky utichly a zbylo jen jejich těžké oddechování. Sieře se rozbušilo srdce. Byli uvnitř únikové místnosti.

„Tým Přesýpací hodiny na místě,“ řekl někdo v jejich sluchátkách. „Finále běží.“

„Týme Přesýpací hodiny,“ zahřměl Fitzy. „Až řeknu ‚únik‘, můžete si sundat pásky z očí a začít. Tři... dva... jedna... Únik!“

Sierra odhodila pásku na zem. Pochodně v držácích na zdi vydávaly tlumené, mihotavé světlo. Uprostřed místnosti stála rakev. Na zdech viseli tři plastoví kostlivci s řetězy česnekových palic kolem krku.

„Upříti,“ zašeptala a vzpomněla si na náповědu od Mistra hry. Aby unikli, musí si umazat ruce od krve. Budou muset zabít upíra.

Cruz už vyrazil k rakvi a zkoumal její víko. „Zamčená. Trojmístný kód.“ Své prohlášení podtrhl zasténáním a přitiskl si ruku k boku.

Sierra zaklela a doufala, že nepozvrací pečlivě připravené náповědy v místnosti. To by byla třešnička na dortu téhle dokonale podělané show.

Tým prohledal kostlivce a našel krucifix a sametový váček, zajištěný visacím zámkem. Třetí kostlivec měl u sebe pergamen, na němž pak našli mapu.

„Musíme najít klíč,“ řekla Missy a tahala za visací zámek.

„Znamená tohle něco?“ Sierra ukázala na řadu temných skvrn na betonové podlaze a na to, co vypadalo jako stopy v prachu vedoucí k rakvi. Skvrny vypadaly jako kapky vody, ale byla to barva, nebo možná falešná krev.

„Nevím,“ řekl Elijah. „Soustředme se teď na ten trojmístný kód.“

Tři čísla. Tři kostlivci. Tři –

„Česnekové řetězy!“ vykřikla Sierra. Když si to uvědomila, snadno přišli na kód – stačilo spočítat paličky česneku. Elijah vložil kód a víko rakve se otevřelo.

Na hrbolatém dně z černého sametu ležel dlouhý dřevěný kůl s ostrým hrotem na jednom konci. Sierra si ho prohlédla. „Nevidím na něm žádné znaky.“

„Možná s ním na konci máme zabít Dracula,“ řekla Missy.

„Tady jsou slova.“ Cruz ukázal na písmena, ostře načmáraná na spodku víka rakve. Sierra musela přimhouřit oči, aby je ve světle pochodní přečetla, a představovala si, jak je jedna z kamer zároveň přibližuje divákům.

DOSTANEME, CO SI ZASLOUŽÍME

To musí být anagram. Zatímco se jí v hlavě proháněly různé možnosti, popadla samet, který byl chladný a podivně navlhlý, a vytrhla jej z rakve.

Svět se zastavil. Krev jí zmrzla v žilách. Několikrát zamrkala, byla si jistá, že má halucinace.

„Můj bože,“ řekl Cruz, otočil se a pozvracel se na podlahu.

V sluchátkách zazněl režisérův řev, který hru zastavil. „Co to sakra je?“

Tým civěl – nejprve na rakev, potom na Sierru, která tam stála se sametem v jedné ruce a kulem v druhé.

Zírala dolů na nepřírozeně klidné a nepřírozeně bledé tělo své starší sestry.

O ŠEST MĚSÍCŮ POZDĚJI...

Video ke konkurzu: Carter Kellyová

ÚNIKOVÁ HRA

PÁTÁ ŘADA

Dívka sedí klidně jako figurína a ruce svírá v klíně. Napravo: staromódní školní tabule pokrytá matematickými rovnicemi a pí rozepsaným do až příliš mnoha čísel. Nalevo: police s pyramidami učebnic; pastelová Rubikova kostka; velký vycpaný šnek; galerie zarámovaných tisků, kde je střed slunečnice, ulita loděnky, ananas. Vše osvětlují vánoční světýlka.

Dívka samotná má hnědou pleť, kudrnaté černé vlasy a souhvězdí pih rozsypané po plných tvářích.

„Ahoj, producenti, režiséři castingů a všichni, kdo se díváte. Kdybyste mě náhodou nepoznali...“ Ruce se jí třesou, když zvedá brýle s velkými kulatými rámečky. „Možná vám pomůže tohle? Pokud ne – tak tohle určitě ano.“ Luskne prsty a její podoba se rozpustí v záplavě neonově zelených číslic.

Dívka zmizela. Na jejím místě je její animovaná verze. Kreslená postava je sebevědomá, v kostkovaných minišatech a po stehna vysokých kozačkách – což je na hony vzdálené dívčinu tričku se *Scobym*. Kudrlinky teď má ohnivě červené a tlusté kulaté brýle jí sedí na špičce nosu.

„Jsem Kopačka Carter,“ říká avatar. „Nejvýše postavená expertka na hádanky na Doméně.“

Nastaví dlaň a nad ní se objeví grafika, kde běží záznamy ze sociálních sítí, na nichž Carterin avatar nadšeně vysvětluje různé hlavolamy a kódy, otevírá složité zámky a dělá rozhovory se soutěžícími z minulých řad. Efekty působí velmi profesionálně.

„Přidala jsem se s k Mistrům hádanek jako stážistka ve třetí řadě a vybudovala jsem si platformu se stovkami tisíc sledujících. Moc se těším, až je nechám nakouknout za oponu *Únikové hry*. Ale to není

důvod, proč byste mě měli vybrat jako soutěžící do páté řady. Měli byste mě vybrat proto, že žiju pro hlavolamy a logiku a řešení problémů. Jsem kapitánkou šachového klubu, loni jsem svou školu dostala do celostátního kola matematické soutěže a ve volném čase se věnuju focení. Má vášeň?“ Postavička udělá gesto a kolem ní se objeví fotky. Slunečnice. Ulity. Ananasy. „Fibonacciho posloupnost! Není to krása?“

Mrkne. „Miliony likeů, a komentáře nelžou. Společně zapíšeme *Únikovou hru* do historie. Ciao!“

Postavička předstírá, že zatahuje roletu a její podobu nahradí skutečná Carter Kellyová, pořád nervózní. „Tak to je mé video do konkurzu. Ehm. Děkuju, že jste se dívali!“

Poznámky producenta:

Škoda, že místo holky nemůžeme najmout toho animáka.

Snaživka a hodná holka... spojit s rebalem, kvůli dramatu?

Machr na matiku. Ověřit u V – jak moc matematiky bude v této řadě?

Fanouškovská základna neškodí.

Upozornit kostymérnu – je třeba celková proměna.

Carter

„Takže tady bude trojka... a tady sedmička, a osmička... pětka... dvojka a hotovo!“ Carter ťukla na stopku na časovači v telefonu. Její chvilkové nadšení vyprchalo. „Tři minuty a padesát čtyři sekund? Ubohé.“ Vytrhla stránku z knížky se sudoku, zmuchlala ji a zahodila do koše v rohu třídy. Odrazila se od okraje a odkutálela se po koberci.

Když dovnitř vešla paní Melnyková, zrovna zvonilo. Nevadilo jí nechávat Carter, aby tohle pololetí jedla oběd ve třídě, a pokud měla podezření, že Carterin požadavek spíše souvisí s jejím mizerným sociálním životem než s potřebou ticha a klidu ke studiu na další matematickou soutěž, nedala to najevo.

Carter znovu zkontrolovala e-mail. Pořád nic.

Jak se její spolužáci usazovali na místa, už po milionté si říkala, kteří z nich asi jsou fanoušky *Únikové hry*. Kterí z nich mají účty na Doméně, nejjobsáhlejší fanouškovské stránce týkající se pořadu. Kterí z nich ji sledovali.

Kopačka Carter. Expertka na hádanky. Byla to čest, která ji plnila závrtnou hrdostí. Ale také to byla čest, která ve skutečném životě vůbec nic neznamenala. Nikdo tady nevěděl, kdo vlastně je.

Ale kdyby ji vybrali do pořadu...

Věděla, že je odhalit veřejně svou identitu je obrovský risk. Když rodičům řekla o konkurzu, dívali se na ni, jako by ztratila svůj Fibonacciho milující rozum. Od té chvíle ji pronásledovala otcova slova. *Vždyť se ani nechceš fotit se svou třídou ve škole.*

To byla pravda.

Jenže oni nechápali, jak moc to chce. Ne – jak to potřebuje. Nešlo o slávu ani o peníze. Šlo o to, aby našla své lidi. Ne uživatelská jména bez tváře, ale skutečné přátele.

Kopačka Carter byla oblíbená a sebevědomá. Krásná a jistá, díky animovanému avatarovi, kterého jí pomohli vytvořit otec, vývojář aplikací, a matka, milovnice módy. Hrdinka všech nejistých, matematiku milujících dívek celého světa. Ale na scéně se za své alter ego neschová. Tam bude Carter a kamery a hádanky Mistra hry... a její tým. Lidé, kteří jsou posedlí hádankami a únikovými místnostmi stejně jako ona. Lidé, kteří ji budou obdivovat kvůli jejímu mozku, ne kvůli vtipným hláškám online. Lidé, kteří *pochopí*.

Ta myšlenka byla cizí a zároveň nesmírně lákavá. Přemýšlela o více než stovce jmen pro tým. Měla v plánu objednat týmová trička, hned jak se dozví velikosti jeho členů. Konečně bude zahrnuta v nějaké chatovací skupině, v níž je zjevně každý dospívající člověk na světě, kromě ní.

Jakmile se dostane do pořadu, Carter už nebude muset ukrývat své pravé já.

Než začala hodina, ještě jednou se odvážila podívat na e-mail. Naposledy.

Srdce jí vyskočilo do krku.

Re: Konkurz Carter Kellyová

Vážená slečno Kellyová,

s radostí vám nabízíme možnost stát se soutěžící v páté řadě *Únikové hry*...

Video ke konkurzu: Beck Matheson

ÚNIKOVÁ HRA

PÁTÁ ŘADA

Chlapec má kštici hustých hnědých vlasů pod kovbojským kloboukem, rty tak červené, jako by cugal třešňové lízátko, a andělský úsměv. Také to vypadá, jako by stál v saloonu z Divokého západu.

„Zdravíčko. Jsem Beck, a rád bych vás přivítal v Saloonu u Šípku. Známy je též jako... kůlna mých rodičů.“ Pinkne do petrolejové lampy, která visí ze stropu. Po dřevěných stěnách se roztančí stíny. „Loni jsem tenhle prostor proměnil ve svou šestou únikovou místnost. A ano, téma je *silně* inspirováno Šípkovým pokladem. Jsem jím úplně posedlý. Když jsem se doslechl o letošní výhře –!“ Naznačí, jak mu vybuchuje hlava. „Ale nemůžu být jediný, kdo to tak cítí. Takže, čím vynikám nad ostatními? Jedno slovo: lejzr. Jako lejzrově soustředěný.“

Vezme do ruky balíček karet a začne je míchat. „Tenhle prostor jsem tvořil pět týdnů. Šmejdil jsem po bleších trzích a řemeslných obchodech a hledal rekvizity. Jelení paroží tamhle pochází z výprodeje pozůstalosti. Sudy od whisky a lahve od alkoholu jsou povětšinou z bazarů.“ Začne předvádět triky – rozloží si karty na paži a pak je přehodí v působivé vlně. „Tahle stará pokladna je dětská hračka, jen přebarvená, aby vypadala jako pravá. I tyhle karty jsou ručně vyrobené.“ Rozloží karty do vějíře a hodí je do kamery a odhalí tak esa a listy a srdce a piky. „Nápověda: v líci karet je ukryta stopa, ale musíte hrát hru, abyste zjistili jaká.“

Vyhoupne se na barovou stoličku. „Už jsem měl spoustu koníčků. Šifrování. Mechanika. Soutěže v pinballu. Alpaky... Dlouhý příběh. Ale únikové místnosti jsou mou vášní už roky. Hrát je a vytvářet je. Jedna věc je hádanky řešit, úplně jiná ale je sami je vymýšlet. Já ne-

říkám, že bych chtěl Mistrovi hry přebrat práci, ale rád si myslím, že bych si v soutěži neudělal ostudu. Takže, Louisi Auguste Russelle?“ Seskočí ze stoličky, vytáhne z pouzdra u boku pistoli a namíří do kamery. „Vyzývám vás na souboj!“

Pistole antiklimakticky cvakne. Beck se zazubí. „Ale možné je i to, že mám až moc volného času. Tak... mi zavolejte. Ale přijímám i spojení telegrafem a pony expresse.“

Zasměje se vlastnímu vtipu a video končí.

Poznámky producenta:

Zasvěcená znalost únikových místností, dobré pro rozhovory s médii

Řekl alpaky??

Posedlost Šípkem – bude motivovaný

Miluju ten laní pohled a ten optimismus. Tohle dítě sežereme zaživa.

Beck

Ve světě forenzní vědy pokračovala debata o tom, kolik informací lze shromáždit ze vzorce krevních cákanců. Ale v případě únikové místnosti s tématem středověké mučírny, kterou Beck začal nedávno vytvářet v garáži rodičů, byly krevní cákance *doslovným* vzkazem. Pokud „vězni“ budou dávat pozor, uvidí, že skvrny rudé krve na betonové podlaze odpovídají abecednímu kódu, který bude napsaný pod okovy na stěně.

Navrhování únikových místností bylo vzácným koníčkem, který si udržel Beckovu pozornost, protože to vlastně bylo sto koníčků spojených v jeden. Tady byl technikem, archeologem, vědcem, matematikem, umělcem, elektrikářem, kryptografem, historikem a vypravěčem v jednom.

Tady byl Mistrem hry.

A stejně jako velcí Mistři hry před ním – Louis Augustus Russell, Victor Cunnigham, Jasper Barrett – i on věděl, jak je důležité vytvořit detaily přesně akorát. Byla to nimravá práce. Namíchat barvu, aby měla správný odstín červené, správnou konzistenci, správný lesk, když zaschla. Nanést ji tak, aby to na první pohled vypadalo náhodně... ale po pečlivém prozkoumání už ne.

Při práci měl na lavici postavený laptop, kde měl puštěné staré díly *Únikové hry*. Sledoval tu hru pořád dokola od chvíle, co ho vybrali jako budoucího soutěžícího. Teď byl u řady čtyři a dílu dvě – místnost s tématem prohibičního baru, to byl jeden z jeho oblíbených.

Přestal natírat, aby se podíval na Sierru Angelosovou, jak se vzteká nad Elijahovou neschopností. Bylo těžké odhadnout, koho nenávidí víc, zda Elijaha, nebo svou sestru. Zatímco Sierra vztekle křičela, Beckova ústa naplnila specifická chuť modrého Kool-Aidu a sorbetu.

Všechny zvuky na něj měly takový vliv – byla to forma synestezie, kterou Beck rád považoval za svou tajnou superschopnost. Ty chutě byly většinou náhodné. Sirény chutnaly jako popel smíchaný s chilli papričkami. Štěkající psi byli jako žvýkat větve, pokud to nebyli malí uňafaní psíci – ti byli spíš jako pusa plná třísek. Pinballové stroje byly jako kyselé bonbony a mince položené na jazyk a hudební nástroje sahaly od preclíků přes marshmallows po asfalt.

„Nikdy neměl být zvolený za vůdce týmu,“ pokračovala Sierra. Měla punkový vzhled – takový ten typ „nůž zastrčený v kanadách.“ Její rovné černočerné vlasy a černá rtěnka kontrastovaly s bledou pletí. „Všichni vědí, že já jsem...“

„... nejchytřejší člověk v týmu,“ opíčil se Beck. „Jo, Sierro, to víme.“

Nikdy ji neomrzelo opakovat to. A možná to byla pravda. Beck si myslel, že musíte být opravdu chytrí, aby vám prošla vražda. Všichni sice věděli, že to udělala, ale nenašel se dostatek důkazů, aby ji policie mohla zatknout.

„Přisahám bohu,“ pokračovala, „jestli mi Elijah zničí šanci dostat se do finále, bude za to muset drazé platit.“

Každé slovo, které vyslovila, bylo kyselé a sladké a šumivé. I když mluvila hádavým tónem, miloval příchuť jejího hlasu.

Zrovna se vrátil k natírání, když jeho matka zavolala: „Becku! Jsou tady!“

Srdce mu poskočilo, odhodil štětec do sklenice s kalně červenou barvou a vyhlédl z okna garáže. Před domem stála neoznačená dodávka. Taková, jaká patřila buď únoscům, nebo štábu reality show.

Na příjezdové cestě stála černoška ve sněhově bílém kostýmku a prohlížela si průčelí Beckova domu, zatímco běloch s krepatými vlasy v džínách a sandálech otevíral kufr dodávky a vytahoval velkou kameru. Beck si ve výlevce vydrhl falešnou krev z rukou a pak zamířil do domu.

Jeho rodiče už stáli přede dveřmi a vítali příchozí.

„Ahoj,“ řekl Beck. „Díky, že jste přijeli.“

Ženin pronikavý pohled putoval od Beckových bosých nohou po barvou ušpiněné triko. Černé vlasy měla lesklé a rovné, zastřižené na mikádo po ramena, a rty měla šarlatové. „Jsem Ranielle Russellová, výkonná producentka *Únikové hry*.“

Její hlas byl na Beckově jazyku jako drahý parfém. Snažil se nerozkašlat.

„Ranielle Russellová,“ zamyslel se. „Nějaká přízeň Mistra hry?“

Rty se jí protáhly v přísném úsměvu. „Louis je můj manžel.“ Mávla směrem k vlasatému muži za sebou. „Dnes budeme natáčet. Předstírej, že tady není.“

Ranielle si potřásla rukou s Beckovými rodiči, pak zhodnotila pohledem obývací pokoj. Nábytek z druhé ruky. Zarámovaná grafika Thomase Kinkadea. Polštáře s vyšívanými divokými koňmi, které matka koupila v garážovém výprodeji. „Bude vadit, když to tu trochu předěláme?“

Kameraman nečekal na svolení a začal přesouvat konferenční stůl.

„Ehm... jistě?“ řekl Beckův táta a vrhl na Becka pohled *co to je za lidi*? Beck odpověděl pokrčením ramen a doufal, že si ho otec přeloží jako *Hollywood*.

„Dnes budeme natáčet takzvané medailonky,“ řekla Ranielle. „Tyhle záběry použijeme, abychom divákům dali představu o tvém domácím životě. Nikoho nezajímá, kolik hádanek dokáže teenager vyřešit, pokud je jeho osobnost plochá jako palačinka. Diváci chtějí soutěžící, kterým mohou fandit. Chceš být oblíbený, ano, ale ještě důležitější je, abychom o tobě mohli říct příběh. Potřebujeme vědět, proč bys měl vůbec někoho zajímat.“

Zírala na Becka, kterému chvíli trvalo, než si uvědomil, že očekává odpověď.

Lákalo ho poznamenat, že lidi se o něj většinou zajímají. Nemusel se snažit být oblíbený, prostě... byl. Bylo to skoro, jako kdyby kmoťrčka sudička mávla kouzelnou hůlkou nad jeho kolébku, tehdy,

když měl růžové peřinky a jeho jméno mělo dvě slabiky. *Toto dítě bude všemi zbožňováno!*

Od začátku se učil doma a své formativní roky strávil pobíháním na dědově ranči v Montaně. Když se ranč prodal – což bylo rozhodnutí, které pořád některé z jeho příbuzných štválo – stali z Becka a jeho rodičů poloviční nomádi, stěhovali se z města do města, ze státu do státu.

Lidi vždycky říkali, že děti, které se učí doma, jsou společensky neobratné, ale podle jeho názoru díky svému nekonvenčnímu dětství poznal různé druhy lidí a velmi dobře se naučil získávat si je.

Získat si diváky pořadu bude úplně stejné. Toho se vůbec nebál.

Jeho další cíl ohledně účasti v *Únikové hře*?

Tak *to* bude výzva. A Beck výzvy zatraceně miloval.

Nemohl se ale o své největší tajemství podělit s výkonnou producentkou.

„Proč bych měl někoho zajímat?“ zopakoval otázku a získával si trochu času. „No. Jsem trans. Šťastný. Přijímaný rodinou.“

„To je tvůj úhel?“ řekla Ranielle způsobem, který naznačoval, že Beck možná nebude jediný trans soutěžící, o němž uvažují. Znovu si ho prohlédla. „Bereš nějaké léky, o kterých bychom měli vědět?“

„Jen obinadlo přes hrudník.“ Beck jí věnoval okouzlující úsměv. „Ale ne, to není můj úhel.“ Podíval se na své rodiče a pak zpět na ni. „Co byste řekla mezigeneračním rodinným dramatům, která se točí kolem klamů, zrady a milionů dolarů prohraných v hazardu?“

Beckova matka se prudce nadechla. Otec si založil ruce. Ale ani jeden nepromluvil.

„Teď jsi mě zaujal,“ řekla Ranielle.

„Tak já vám povím, proč vyhraju.“

Video ke konkurzu: Aditja Parvéš

ÚNIKOVÁ HRA

PÁTÁ ŘADA

Ta žena má černé vlasy po pás, dokonalé držení těla a bezchybnou hnědou pleť. Rty má plné a lesklé, ale oči jsou schované za obrovskými slunečními brýlemi Dolce & Gabbana. Je oslnivě krásná a zjevně to ví.

Rozhodně také *není* teenager.

„Ranielle, drahoušku,“ zapře a pak bezstarostně zamává růžově nalakovanými nehty. „A... ostatní vedoucí castingu. Tady Symfonia. Zřejmě mě poznáváte coby hvězdu mnoha filmových hitů a současnou mluvčí Best Life Nutrition. Pamatujte – zdravý život je váš *nejlepší* život.“ Za ní je na chvilku vidět bazén a týkové slunečníky, ale potom projde pavučinkovými závěsy do elegantního obytného prostoru. Nábytek ve stylu mid-century. Abstraktní umění.

„Tohle je oficiální video ke konkurzu pro mého syna, Aditju Parvéše. Jak uvidíte, narodil se pro kamery – stejně jako jeho maminka. Je chytrý. Okouzluje.“ Vědoucne se ušklíbne do kamery. „Neuvěřitelně pohledný. Tyhle geny má samozřejmě po mně.“ Zachichotá se, ale pak ztiší hlas a dodá: „Nebesa vědí, že po otci to nemá.“

Otevře lítací dveře a vstoupí do světlé kuchyně. Na žulové kuchyňské lince stojí kovová miska s papájou a dračím ovocem a vedle krabice Froot Loops. Nad miskou se krčí chlapec se lžící v jedné ruce a obrovským svazkem v druhé. Nepohne se, když vstoupí jeho matka, jen po ní stělí podezřívavým pohledem.

„Aditjo! Pozdrav producenty *Únikové hry*.“

Chlapec polkne a položí lžící do misky. Je neuvěřitelně pohledný, s hustými černými vlasy, které padají přes zádumčivé obočí, a se silnou čelistí s náznakem černého strniště.

„Co se děje?“ řekne a posune si knihu o kousek blíž, jako by mohla sloužit jako štít mezi ním a kamerou. Nebo mezi ním a jeho matkou.

„Budeš v *Únikové hře*.“

„Uf, mami. Tohle už ne. Dohodli jsme, že žádné konkurzy už nebudou.“

„Můj Aditja je *velmi* dobrý v řešení hádanek.“ Symfonia se nakloní blíž k chlapci a telefon nakloní tak, aby byli oba v záběru. „Hlavně těch slovních. Jak se jim říká? Těm, jak pomícháš písmenka, a vznikne jiné slovo? Analogy?“

„Anagramy.“

„Správně! Hele, dívejte se. Jaké slovo můžeš vytvořit z písmen ve slově... *Symfonia*?“ Zvedne brýle, aby mrkla do kamery.

Adi na ni chvíličku zírá a pak s kamennou tváří řekne: „Osina.“

Jeho matka se rozzáří. „Není chytrý? A hlavně se moc těší na to, že vyhraje vstupenky do toho nového hádankového resortu.“

„Počkej, cože?“

Přestože její syn konečně projevil zájem, Symfonia se odtáhne a míří kamerou na sebe. „Samozřejmě, tohle je jen formalita. Těšíme se, až se nám ozveš, Ranielle. Au revoir!“

Poznámky producenta:

Toho lituju.

Ale kluk se zdá fikaný – líbila se mi ta poznámka s osinou.

A fakt je úchvatný. Další Alicia?

„Proč jste se přihlásil do konkurzu do *Únikové hry*, pane Parvéši?“

Adi se otočil v pracovní židli – v té, kterou jeho matka nechala potáhnout pštroší kůží – a zastavil se čelem k ženě ve videohovoru. Vypadala, že právě dodělala vysokou, její domýšlivost posiloval ještě mokrá diplom z psychologie.

„Nepřihlásil,“ řekl.

„Nepřihlásil?“

„Ne-e.“ Řekl to slovo pomalu a dal si záležet na druhém e. Prsty přešel po stínítku lampy zdobeném stovkami Swarovského krystalů. „Ten konkurz je dílo mé matky. Nějak se dohodla s výkonnou producentkou a... takhle to dopadlo.“ Adi neznal detaily té dohody, ale jak znal svou matku, muselo z toho pro ni něco kápnout. Typická Symfonia. Vyleze až na vrchol ostatním po zádech, a cestou je ještě kopne do obličeje.

„Takže v tom pořadu být nechcete?“ zeptala se terapeutka.

„To jsem neřekl.“

Terapeutka čekala.

Adi pečlivě vážil slova. „Prostě řekněme, že... řešení hádanek mám v krvi.“

„Rozvedete to nějak?“

„Ne.“

Musela vědět o jeho otci. Někdo jí jistě přinejménším poslal e-mail.

„Dobře,“ řekla a zvedla pero. „Ale únikové místnosti vás baví?“

„A jak. Jsem jimi posedlý od chvíle, co jsem v jedné byl na školním výletě v šesté třídě. Byl jsem v každé online místnosti, která je k mání.“

„Online?“ řekla terapeutka a něco si důležitě zapisovala. „Ne s přáteli?“

Adi se zatvářil.

Terapeutčino pero se zastavilo. „Řekl byste, že jste týmový hráč, Aditjo?“

V prstech mu zůstal jeden z krystalů. Se zasyknutím ho schoval do kapsy džinsů. „Samozřejmě, že jsem týmový hráč. Miluju lidi.“

„Chápu.“ Začala znovu ťukat perem. „Nikdo z rodiny se k vám nechtěl přidat? Sourozenci? Bratřanci, sestřenice?“

Ne, ve skutečnosti neměl komunitu, o níž by se mohl opřít. Když jeho matka během dospívání utekla od rodičů, zařídila, aby jeho existence byla vymazána z rodokmenu, stejně tak zajistila, aby vyrůstal jako typický Američan z jejich oblíbených seriálů.

Jako kdyby se do tohohle chtěl pouštět s náhodnou terapeutkou. „Podívejte, doktorko, nebudeme plýtvat časem. Já už mám to místo zaručené.“ Nechtěl to připustit, ale to byl ten největší šok – když mu Ranielle Russellová zavolala a osobně mu to potvrdila. Do té chvíle předpokládal, že jsou to Symfoniiny bludy, stejně jako tehdy, když v recenzi chválili smrt její postavy jako výkon hodný Oscara, a jeho matka si pak myslela, že je *opravdu* nominovaná na Oscara.

Psycholožka poklepala perem o notes. „Reality show přitahují široké spektrum zájemců. Jsem tady, abych zajistila...“

„Že se nebude opakovat minulá řada?“

Nerozhodilo ji to. „Jak se cítíte ohledně vraždy Alicii Angelosové?“

Pamatoval si, jak četl to oznámení – Symfonia zrovna měla tu svou šílenou náladu, a on si pomyslel: jo, můj život je zlý, ale není tak zlý, aby mě zavraždili v televizním pořadu. Úhel pohledu atd.

Pokrčil rameny. „Je smutné, že umřela.“

„Alicia jen tak neumřela.“

„Ne. Zavraždila ji její pošahaná sestra.“

„Sierra Angelosová nebyla z ničeho obviněna.“

„Všichni vědí, že to udělala. Jak to souvisí se mnou?“

„Možná nijak,“ řekla terapeutka. „Ale do té zprávy musím něco napsat.“ Zvedla poznámky. „Takže pokud se nechcete bavit o Alicie Angelosové, o čem si budeme povídat?“

Adi si vzpomněl na bezpočet konkurzů, kterými během dětství prošel, kde ho předváděli jako cvičenou opici, až o něm nakonec prohlásili, že je příliš náročné s ním pracovat.

Myslel na dlouhé noci, které trávil zabraný do únikových místností, na nadšení z úspěchu, radost z dokončení a dočasnou nepřítomnost osamění.

Myslel na svou matku, která byla prakticky u vytržení, když mu oznamovala, že má jisté místo v nějaké nevkusné hollywoodské verzi své milované hry, na její zlost, když řekl, že nemá zájem, a na její okázalé dary, když změnil názor.

Myslel na důvody, proč vůbec svůj názor změnil. Na šanci uniknout, která byla tak blízko, tak nesnesitelně blízko...

O čem by si měli povídat?

Opřel se v židli, a spojil prsty na rukou do stříšky. „Četla jste v poslední době nějakou pěknou knihu?“

Video ke konkurzu: Dlužíte mi to

ÚNIKOVÁ HRA

PÁTÁ ŘADA

Na neustlané posteli sedí dívka, na obličeji má vrstvu bílého make-upu, oči lemované šedými šmouhami a rtěnku černou stejně jako vlasy. Na zdi za ní visí kresba anděla klečícího u náhrobku a plačícího krvavé slzy.

Její výraz je plný nenávisti. Nesnaží se usmívat. Nesnaží se okouzlit diváky jako ostatní.

Zírá do kamery tak dlouho, až je to nepříjemné. Skoro výhrůžné.

Sierra Angelosová řekne jedinou věc, než záznam skončí.

„Chci svou výhru.“

Poznámky producenta:

Jen přes mou mrtvolu

Adi pustil cestovní tašku na mramorovou podlahu v hale. Přistála s těžkým zaduněním díky celé knihovně svazků skrývajících se uvnitř – a jedné sady náhradního oblečení. Zkontroloval čas.

„Symfonie!“ zakřičel.

Žádná odpověď.

Zasténal a vyběhl točité schodiště. Matka v hedvábném župánku seděla u toaletního stolku ve své obrovské převlékárně.

„Mami, musíme jet. Přijedeme pozdě.“

Symfonia se nahnula blíž k zrcadlu. „Kam ten spěch?“ řekla a nanesla si třpytivý pudr na lícní kosti. Nikdy nešla ven, aniž by na sebe nejprve nanesla šedesát dva různých druhů prostředků péče o pleť, líčidel a vlasových produktů. „Ty jsi hvězda celé show. Nemůžou začít bez tebe.“

„*Nejsem* hvězda celé show. Jsem jeden z dvaceti soutěžících, a pokud přijedu pozdě, zavolají náhradníka a začnou beze mě.“

Frkla, zavřela pudr a zvedla tužku na obočí.

Prosebně sepal dlaně. „Vypadáš dobře. Pojďme už.“

„Dokonalost nelze uspěchat,“ zazpívala a pak na něj mávla tužkou. „Buď užitečný a podej mi rukavice na řízení z komody. Druhé šuple zleva.“

„Rukavice na řízení,“ zabrbľal. „Nejsou třicátá léta.“

„UV záření je stejně skutečné jako tehdy a já odmítám mít stařec-ké skvrny jako ty...“ – viditelně se otrásla – „... postarší ženy. A vezmi prosím taky sluneční brýle. Pradu – ne, raději Versaceho.“

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Aditjo. Je to jen malá prosba. Strávila jsem dvacet tři hodin v porodních bolestech a dalších sedmnáct let tím, že jsem ti poskytovala

jídlo, oblečení a střechu nad hlavou, nemluvě o tom, že jsem ti zajistila místo ve slavném televizním pořadu –“

Její kázání trochu zesláblo, když vešel do šatny.

„Hnus, hnus, hnus,“ zašeptal s pocitem, že ho dusí předražený parfém, plastové pytle z čistírny a konzumní životní styl. Na polovině oblečení pořád visely cenovky.

Našel šuple, otevřel ho a našel přehršel různých doplňků. Jeden z mnoha krytů na telefon byl z falešné zebří kůže. Na dalším byly růžové a zlaté krystaly ve tvaru delfínů, a v něm dokonce byl i telefon. „Jako vážně?“ zamumlal a hodil ho zpět k ostatním.

Popadl rukavice a pouzdro se slunečními brýlemi, zabouchl šuple a zamířil zpět do oblékárny.

Ale Symfonia už tam nebyla. Zamračil se, zaposlouchal, a... *ano*. Mixér. Soundtrack jeho života.

Adi seběhl ze schodů do kuchyně a odhodil doplňky na linku. Jeho matka měla na sobě těsné džíny, vysoké podpatky a blyštivý top se spadlým ramenem. Dokonalý outfit na cestu autem.

Vrhla na něj kritický pohled. „Tohle budeš mít na sobě?“

Podíval se na své tričko a staré džíny. „Jo.“

„Hmm.“ V tom zvuku jasně zazníval nesouhlas. „Pořád jsi docela hubený.“ Vypnula mixér. „Dala jsem ti do tašky balíčky Best Lifeu. Pomůže ti to vybudovat si trochu svalů.“

Přestal si nervózně tahat za tričko. Bez ohledu na to, jak špatně se kvůli ní cítil, nehodlal pít ty umělé proteinové koktejly, které jeho matka propagovala v televizních reklamách.

Nalila obsah mixéru do cestovního šálku, zatímco si Adi bubnoval prsty o hubené předloktí. „Můžeme už jet?“

„Ha! Musela jsem tě prosit, abys do toho pořadu šel, a teď se nemůžeš dočkat?“

„Když něco slíbím, tak to chci splnit.“ Adiho náznak zůstal viset ve vzduchu.

Jistě, když Adi vyrůstal, matka ho někdy vzala do zoo, jak slibo-

vala, pokud měla dobrou náladu. Ale mohlo to skončit také dalším konkurzem nebo odpoledním nakupováním v oblíbeném butiku nebo kávou s nějakou bývalou celebritou. Adi se už v raném věku naučil, že nemá opouštět dům bez knihy.

Symfonia byla příliš rozptýlená, aby si té poznámky všimla, a sáhla po slunečních brýlích. „Řekla jsem *Versace*. Ty jsi vážně k ničemu.“

„Co na tom záleží? Jedeme.“ Popadl klíčky od auta, když Symfonii zazvonil telefon.

Zalapala po dechu. „Ou! Tohle musím vzít.“

„Děláš si legraci.“

„To je Sandra Fabinyi. Agentka, co jsem ti o ní říkala. Chce si promluvit o *vyhlídkách do budoucna*.“ S blaženým úsměvem odkrácěla k bazénu a zvedla si telefon k uchu. „Tady Symfonia.“

Bylo to tak bolestně typické, že Adiho překvapilo, že to nečekal.

Podíval se na klíčky v ruce.

Technicky ještě neměl řidičák, a jeho matka ho nenechala udělat si zkoušky v jejím *miláčkovi* – růžovém BMW, které milovala mnohem víc než své skutečné dítě. Pokud by si ho půjčil, ranila by ji mrtvice.

Mrzuté.

Vrátil se do haly, vytáhl balíčky proteinového koktejlu z tašky, kam mu je nacpala, a hodil je na podlahu.

Pak vykráčel ze dveří a točil si klíčky na prstě.

Carter

Carter, která byla nervózní, i když si fotila selfie, teď pronásledovali lidi s kamerami. Od sedmi ráno se nesměla přestat usmívat, a tváře už ji bolely jako čert. Nejprve bylo natáčení do úvodních titulků pořadu, pak propagační fotky, kvůli nimž si musela obléct směšnou bílou koženkovou sukni a korálkový top, který škrábal jako blázen, pak krátká videa na sociální síť, která natáčela mrzutá dívka, jež by zřejmě raději dělala doslova cokoli jiného. Pokaždé, když si Carter myslela, že bude přestávka na jídlo, zmocnil se jí další tým kadeřníků a maskérů, posadili ji před další kameru a komandoval ji další nevrlý režisér.

„Sedni si rovně!“

„Víc se usmívej!“

„Přestaň se ošívat!“

„Ne, opravdový úsměv – jako vážně, kdo vybral tuhle holku?“

Konečně ji nechali samotnou v místnosti plné plakátů a řekli jí, ať počká, až si pro ni někdo přijde.

Soudě podle itineráře, který dostala dnes ráno, měla se svým týmem začít v záhadném pokoji za – cože, za hodinu? Už by měla znát ostatní.

Carter si navíjela na prst jednu ze svých kudrlin. Včera přišla k ní domů stylistka pořadu a strávila více než dvanáct hodin zesvětlováním a upravováním jejích vlasů.

Což znamenalo, že byly červené.

Rudé jako hasičské auto.

Ve spojení s nepohodlným, leč bezesporu módním oblečením, do něhož ji navlékli, vypadala jako svůj vlastní avatar víc než kdy dřív.

Chtěla se cítit změněná, jako moderní Popelka.

Místo toho se cítila jako podvodnice.

Sesunula se na pohovku. Všech sedm bilionů nervových zakončení v jejím těle vibrovalo. Jít do tohohle pořadu byla chyba. Ustavičné poštěkávání štábu jí dalo jasně najevo, že na tohle není stavěná. Usmívala se příliš nervózně. Chovala se příliš rozpačitě. Mluvila příliš tiše.

Zakryla si tvář a vyčerpaně zasténala – pak ruce rychle odtrhla, když si vzpomněla na make-up.

Byla pozérka.

Bude všem fanouškům pro smích.

Jedna věc byla sledovat hry z pohodlí vlastního pokoje, s výhodou kamer, které zaostřovaly na různé nápovědy a zabíraly únikové místnosti z různých úhlů. Každý by tak dokázal vyřešit hádanku, když si mohl záznam podle potřeby zastavit a vrátit.

Ale být opravdu ve hře, ve skutečném čase, se skutečnými následky, to bylo něco úplně jiného. Co když ji ten tlak přemůže a ona nerozluští ani úplně jasnou nápovědu? Co když její spoluhráči budou geniální a úžasní a ona jim všechno zkazí?

Budou ji nenávidět.

Postavila se a začala pochodovat po přecpané místnosti sem a tam. Potřebovala se rozptýlit, než ji ta spirála pochyb vcucne a donutí ji utéct na první letadlo domů.

Možná by měla zavolat rodičům. Vždycky věděli, co mají říct, aby zklidnili její úzkost, a ona by v té chvíli dala cokoli, aby mohla poslouchat tátův příjemný trinidadský přízvuk a mámin srdečný smích, když se snažila uhladit své zrzavé kudrny. Carter už dokonce vytáhla telefon a našla je na začátku seznamu svých kontaktů, kde u tátova čísla uviděla jejich fotku s bláznivými úsměvy a tvářemi přitisknutými k sobě.

Ne. Nemohla jim volat. Ten stesk by pak už nevydržela.

Popadla telefon a začala se rozhlížet po propagačních plakátech *Únikové hry*. Byla tu podepsaná fotka ve stříbrném rámečku, kde byli Fitzy s Louisem ve svých youtuberských dnech, v řadě jedna. Fitzy vypadal tak mladě, ještě mladší, než byla teď Carter.

Carter se musela nahnout blíž, aby přečetla vzkaz naškrábaný rukou pod fotkou. Poznala, že rukopis patří Mistrovi hry – během řady tří od něj dostala pohled poté, co mu poslala fanouškovský dopis a podomácku vyrobený hlavolam. Instinktivně zvedla telefon a ten vzkaz si vyfotila.

Tehle je jenom začátek. – Louis

Při focení se usmála. Louis Augustus Russell už tehdy věřil, že pořad bude něčím výjimečným.

Ozvalo se zaklepaní. U dveří stála ta rozmrzelá dívka, se kterou předtím dělala rozhovor – malá, baculatá, krátce po dvacítce, s blondatými copy, nápadnými modrými očními stíny a jednou dlouhou stříbrnou náušnicí v levém lalůčku. Pod třpytivým topem se zavazováním za krk se vinulo tetování plazího ocasu. Carter se chtěla zeptat, co to je – možná drak? – ale dívka ji předešla.

„Co děláš?“

Carter sebou při jejím vzteklém tónu trhla. „Ehm... fotím?“

„Proč?“

„Pro... mé fanoušky?“

Dívka na ni pár sekund zírala a pak se zazubila. „Můj bože, to jsi opravdu ty!“

Carter zamrkla a snažila se vzpomenout si na dívčino jméno. Vera? Ano, Vera. Byla si docela jistá. „Jo. Ehm, ahoj.“

Dívka k ní přistoupila blíž a nadšeně se culila. „Ta Kopačka Carter! Největší expertka na hádanky! O-M-G, jsem tvoje obrovská fanynka!“

Její hlas nabral afektovaný akcent, z něž byla Carter ještě nervóznější.

„Vážně?“

Veřin úsměv zmizel. „Ne. Vy influenceři jste strašně namyšlení.“ Zvedla iPad, který držela v ruce. „Řekni sýr.“

Carter neměla čas ani pozvednout koutky do náznaku úsměvu, když Vera cvakla fotku. Byla v *Únikové hře*. Měla by být se svými lidmi. Nepřišla sem proto, aby vyměnila skoro neznámé lidi ze školy za pitomce. Pitomce s kamerami.

Jen kdyby měla odvahy to říct.

Vera se podívala na obrazovku a zamračila se. „Kde máš brýle?“

„Brýle?“

„Ty velké kulaté.“

„Aha. Ty nosíš můj avatar. Já je nepotřebuju.“

Vera se zamračila ještě víc. „Řeknu to kostymérkám.“

„Ty jsi manažerka sociálních médií, že?“ řekla Carter. „Myslím, že jsi jediná, kdo sdílel mé upomínkové video o Alicie Angelosové. Získala jsem tak spoustu nových sledujících, takže... díky.“

„To jen, aby se o pořadu mluvilo.“ Vera si strčila iPad pod paži. „Kdyby to bylo na mně, ráda bych protáhla jméno té mrchy bahnem.“

„Ty – co?“

Ale Vera už byla na odchodu.

Beck se podíval dolů na mořsky modrý laboratorní plášť, a pak nahoru do zrcadla. Ten efekt se mu líbil. Barva mu ladila k očím. Maskérky s ním nic moc nedělaly – trocha pudru, tužka na obočí, troška pěny do vlasů. Pořád byl stejný, jen trochu vyladěný.

Plus ten laboratorní plášť. Ten se Beckovi líbil.

Předstíral, že si hraje s neviditelnými brýlemi. „Vzorek začal jevit vlastnosti, jež jsme nemohli předvídat,“ řekl a co nejlépe přitom napodoboval vážného vědce. „Brzy nás všechny nakazí masožravým virem, který se rozšíří po celé planetě a pozře vše, s čím přijde do kontaktu... a my s tím nemůžeme vůbec nic dělat.“ Mlaskl jazykem. „Strašlivá smůla.“ V odrazu zamihotala televize na zdi. Beck se otočil, když na modré obrazovce naskočil vnitřní kanál a ukázal Fitzeho, moderátora pořadu, ve lněné košili a vybledlých džínách, který nadšeně hleděl do kamery. Možná nebyl mozkiem tohoto pořadu, ale jeho nenucený šarm a naprostý nedostatek nadutosti přispívaly k tomu, že mu to tak šlo.

„Vítejte u páté řady *Únikové hry*!“ řekl a jeho australský přízvuk chutnal jako slané ústřice. „U pořadu, kde zamkneme teenagery do místnosti plné hádanek, nápověd a kódů, abychom zjistili, kdo unikne nejrychleji. Jsem váš moderátor, Fitzy, a v této řadě budou naše týmy soutěžit o zatím nejvyšší peněžní cenu, jakou *Úniková hra* kdy nabízel. Vítězný tým dostane... počkejte si na to... jeden milion dolarů!“

Obrazovka se změnila na ilustrační záběry stodolarových bankovek padajících z nebe na obrovskou hromadu. Křiklavá připomínka. Kdyby Beckův tým vyhrál, měl by dvě stě padesát tisíc, které by mu říkaly pane... alespoň pět minut, než by splatil dluhy rodičů a řekl exekutorům, ať se jdou vycpat.

„Ale to není vše,“ pokračoval Fitzy a Beck udělal dychtivý krok blíž k obrazovce. „Protože tuto sezónu nabízíme exkluzivní předčasný vstup do Šípkového resortu!“ Na obrazovce se rozeběhly záběry z dronu: luxusní hotel, jezero s pirátskou lodí zakotvenou uprostřed, vlajka s logem Rozmarů Vítězství, Inc.TM vlající nad padacím mostem hradu. „Tým, který letos zvítězí, bude prvními návštěvníky, kteří budou moci prozkoumat toto dychtivě očekávané hřiště pro milovníky záhad. Ale než budeme moci vyhlásit vítěze, čeká nás ještě spousta únikových her, takže si projdeme pravidla.“

Obrazovka přešla na výšperkovanou grafiku hodin a blikajících světél. „Dnešní místnosti říkáme kolo nástrah. Je to šance zjistit, co naše týmy dovedou, a je to jediné kolo v této soutěži, kdy nikdo nebude vyřazen. Nicméně týmy budou mít spoustu pobídek, aby se snažily, protože ten nejrychlejší, který vyřeší každou hádanku, dostane od Mistra hry velmi ceněné ‚nástrahy‘, což je naše nóbl slovíčko pro“ – ztišil hlas do zlověstného divadelního šepotu – „sabotáž.“ Pokud týmy dnes získají tento bonus, budou mít v příštích kolech možnost parádně podrazit své konkurenty. A víte, že oni ty nástrahy chtít budou, protože po dnešku ten tým, kterému bude únik z místnosti trvat nejdéle, půjde domů. A teď přivítejme muže, který tvrdě pracuje na tom, aby pro vás připravil ty nejzapeklitější únikové místnosti... samotného Mistra hry Louise Augusta Russella!“

Mistr hry nakráčel na scénu s palci zaháknutými za kšandy. „Díky, Fitzy. Je skvělé být zase tady.“

Zatímco díky Beckově synestezii chutnal Fitzyho hlas jako korýši, hluboký baryton Mistra hry chutnal jako první sklenka vaječného koňaku o Vánocích – hladký a bohatý a nesmírně dekadentní.

Fitzy vzal Louise kolem ramen. „Povídá se, že jsi tuhle sezónu věci ještě zkomplikoval...“

„Beck Matheson?“

Beck se otočil a uviděl muže ze štábu se sluchátky.

„Zapojíme ti mikrofon.“

Beckovi poskočilo srdce. „Super,“ řekl bez dechu. „Ehm... kde je můj tým?“

„Tohle si dej do pravého ucha,“ řekl muž, zatímco mu připínal malíčký mikrofon na klop laboratorního pláště.

„Tudy,“ řekla další členka štábu s deskami a vysílačkou. Beck šel za ní ušmudlanou hořčicově žlutou chodbou.

„Řekni sýr,“ vyštěkl hlas. Beck se otočil a uviděl dívku s blond copy a spoustou make-upu. Foťák na iPadu mu blýskl do tváře. Beck uskočil, ale dívka už byla na odchodu.

Zavrtěl hlavou a snažil se rozehnat jiskry v očích, pak se otevřely dveře a bylo to tam – hlavní natáčecí studio, kde Fitzy vítal soutěžící. Kde s Mistrem hry vtipkovali o tom, jak dábelké hlavolamy Mistr hry zase naplánoval. Kde byly jednou týdně rozdrceny naděje jednoho týmu, který byl vyřazen ze soutěže.

Ale Beckův tým nebude. On tady byl nadlouho.

I kdyby trakaře padaly. I v jeho hlavě chutnal dědečkův chraplavý přízvuk jako kouř z dýmky a cedry.

Scéna ve skutečnosti vypadala menší. Tam, kde kamery odstříhávaly okraje pozadí, viděl Beck lešení z latí a překližky a cákance barvy na podlaze. Sám se pyšnil pozorností k detailu, zejména když budoval své vlastní unikové místnosti, a tak ho takováhle nedbalá práce docela zklamala.

Ale nijak se tím nezabýval. Tohle byla realita, tohle byl Hollywood a *tamto* je –

Louis Augustus Russell.

„No páni,“ řekl Beck.

Fitzy s Louisem stáli uprostřed scény, ale nepovídali si spolu tak jako na televizní obrazovce. Fitzy si něco prohlížel v telefonu, zatímco Louisovi někdo z maskérny pudroval bradu. Možná, že záznam, který viděl v zákulisí, byl natočený předem.

Beckovi zapraskalo ve sluchátku. „Další soutěžící, Beck Mathe-son, na místě.“

Maskérka zmizela. Světla se rozzářila. Fitzeho telefon zmizel do kapsy a úsměv se vrátil v plném lesku. Louis si stoicky založil ruce přes mohutný hrudník.

„Akce!“

Mezi kamerami na modré obrazovce běžel scénář. „Privítejme dalšího soutěžícího,“ četl Fitzy. „Nenechte se zmást jeho veselou povahou a nebeskýma očima. On totiž ve volném čase sám staví únikové místnosti a vyžívá se zejména v saloonech Divokého západu a středověkých mučírňách.“ Fitzy zvedl obočí na Louise. „Co kdyby šel po tvé práci, Mistře hry?“

„Mně zdravá konkurence nevadí.“

„Tak jste to slyšeli, lidi. Privítejme Becka Mathesona!“

Becka někdo postrčil do zad. Klopýtl vpřed. Obklopila ho zářící světla. Teplota rázem stoupla o deset stupňů.

V uchu mu zaskřípal tentýž hlas, texturou a chutí připomínal štěrk. „Úsměv, hochu. Vypadáš jako srnka zírající do hlavně pušky.“

Přesně tak se cítil. Nasadil úsměv a vyrazil po scéně, strach se začal rozpouštět a nahrazoval ho pocit euforie. Ježkovy voči, vždyť je v *Únikové hře*!

Zbytek cesty přes scénu dotančil na hudbu dunící z reprobeden nahoře.

„Jo!“ vykřikl Fitzy a sám udělal několik hip-hopových pohybů. „Má styl!“

Beck zastavil a musel se smát, cítil spíš nadšení než rozpaky. „Fitzy! Mistře hry! Ahoj!“

Louis jen klidně kývl, zatímco Fitzy objal Becka kolem ramen. „Becku! Těšíš se? Jsi připravený?“

„Ano! Nemůžu se dočkat, až začneme!“

Fitzy se obrátil na Mistra hry. „Louisi, co můžeš Beckovi říct o první místnosti?“

„Počkat,“ řekl Beck a přehnaně se rozhlížel kolem. „Kde je zbytek mého týmu?“

Louisovy rty zvlínil tajnůstkářský úsměv. „O ně se nestarej. Pozorně poslouvej. Ty a tví spoluhráči jste asistenti v laboratoři geniálního chemika doktora Adama Theeryho. Dostali jste za úkol vytvořit sérum, které pozvedne sílu lidského mozku do astronomických výšin a uvolní tak náš skutečný potenciál pro absolutní inteligenci. Jenže do vaší laboratoře se vetřel špeh, zamknul tebe a tvůj tým ve skladu, a unesl vašeho šéfa. Musíte se řídit nápovědami, které vám doktor Theery nechal, abyste sérum dokončili... dřív, než vaši protivníci dostanou z doktora všechna jeho tajemství.“

Beck zašeptal: „*Super*.“

Fitzy se uchechtl. „Jestlipak má Mistr hry nápovědu, aby ti pomohl tento úkol splnit?“

Beck se narovnal. Nápovědy od Mistra hry byly proslulé tím, že týmu mohly vyhrát či prohrát celé kolo.

„Jak víš,“ řekl Louis, „vítězné týmy nejsou vždy ty s nejchytřejšími nebo nejzkušenějšími hráči. Někdy vyhraje ten tým, který má nejlepší... *chemii*.“

Chemie. Laboratoř. Jasně.

Jenže tohle moc jako nápověda neznělo.

Beck neměl čas nad tím hloubat, protože Fitzy už mu podával pásku přes oči. „Můžeme?“

„No jasně.“ Beck si nasadil pásku přes oči a zakryl tak celý svět. Vše, až na zvuky a chutě. „Nezklam vás, doktore Theery, ať jste kdekoli.“

„Pěkně,“ zamumlal režisérův hlas ve sluchátku.

Becka to potěšilo.

Odvedli ho ze scény. Nešli daleko.

„Tady tudy,“ řekl jeho průvodce. „Ještě krok. A... stůj.“

Beck naslouchal vlastnímu dechu a snažil se neutírat si zpocené dlaně o laboratorní plášť. „Ale můj tým...?“

„Aktivuju dveře,“ řekl průvodce. „Samy se zamknou, ale budeme na druhé straně, kdyby došlo k problému.“

Něco zarachotilo. Dveře, které Becka zavíraly uvnitř.

Ve sluchátku zazněl Fitzyho hlas. „Až řeknu kouzelné slůvko, můžete si sundat pásky a začít. Tři... dva... jedna... Únik!“

Beck si strhl pásku.

Byl sám v místnosti o málo větší než spíž, stěny byly natřené bílodicově šedou a na podlaze bylo skvrnitě linoleum. Všude byla jakási naružovělá záře. Nebylo vidět, kudy vešel – dveře beze stopy zmizely ve stěně. Na stropě visela žárovka. Před sebou měl kovové dveře s tříčíselným zámekem na klice. Uprostřed dveří byl přilepený útržek papíru. Na něm byl naškrábaný vzkaz *nikdo a nic*.

Otočil se. Na polici v úrovni očí byla sada sklenic s podivnou sbírkou předmětů. Teď také viděl, že růžová záře pocházela z neonového nápisu, kde stálo prostě ÚNIK.

Pro případ, že by zapomněl, proč tady je.

Nervozita už mizela. Kódy. Logika. Vzorce. Tohle bylo jeho šťastné místo. Bez ohledu na důvody, proč tu byl – špinavý povlak rozhořčení, který trápil jeho příbuzné poslední desetiletí, jeho plány vše zase napravit – tady měl věci pod kontrolou on. Beck proti záhadné místnosti. Beck proti Mistrovi hry.

Sahal po první sklenici, když mu v uchu zapraskal nový hlas.

„Hlaste se. Kdo je tu se mnou?“

Beck ztuhl. Ten hlas byl povědomý. Ta textura. Ta chuť. Bylo to tak nečekané, a tak... *nemožné*, že se Beck otočil kolem dokola v přesvědčení, že se jedná o nějaký kanadský žertík.

„Haló?“ řekl další ženský hlas, vřelý a uklidňující jako heřmánkový čaj. „Jsem Carter. Kde jsi?“

„Ve velmi, velmi malé místnosti,“ řekl poslední člen týmu, muž, zastřeným hlasem jako stará kůže a rozinky.

„Jméno?“ ozval se znovu první hlas. Beck zavřel oči. Musel se mylit.

„Adi,“ zavrčel hoch.

„To je vše? Měli bychom být čtyři. No tak, čas běží.“

S každým slovem se Beckova ústa plnila specifickou směsí modrých Kool-Aid a sorbetu a šuměla mu na jazyku.

Pokud se nepletl, byl zamčený v únikové místnosti se zatracenou Sierrou Angelosovou.

ÚNIKOVÁ HRA

PÁTÁ ŘADA

Kolo nástrah: Jde hlavně o chemii

Sierra

„Beck,“ řekl čtvrtý člen Sieřina týmu. Konečně. „Jmenuju se Beck.“

Snad mu luštění kódů jde líp mluvení.

„Projdeme si všechny naše nápovědy,“ řekla Sierra a rozhlédla se po místnosti, kterou studovala od chvíle, kdy si sundala pásku. Neměla toho moc. Na dveřích byla cedulka s nápisem *umlčet* a desky na háčku.

„Počkat,“ řekla ta dívka, Carter, „neřekla jsi nám své jméno.“ Zněla podezřívavě.

Sierra místo odpovědi pročetla laboratorní zápisky, které se týkaly různých pokusů.

Pokus 1: 2 díly roztoku A + 1 díl roztoku J

Výsledek: mechově zelený, spíše neprůhledný

Pokus 2: 3 díly roztoku A + 1 díl roztoku K

Výsledek: fialková, gumovitá textura

A tak dále, celkem sedm pokusů. Otočila stránku, ale nic dalšího na ní nebylo. „Mám tady desky se seznamem laboratorních pokusů, kde se používají různé roztoky označené písmenem abecedy, a barevné výsledky. Becku, co máš ty?“

„Ehm – jasně, jo.“ Beck si odkašlal. „Mám visací zámek na dveřích s tříčíselným kódem, pak řadu sklenic s různými věcmi. Je tam baterie, rukavice, kost, a... asi kulička zmuchlaného alobalu? Stříbrná náušnice a...“ Krátká pauza. „Hm. Poslední je prázdná. Ano, a je tu neonový nápis „únik““

Sierra zavrčela. „Kdybychom náhodou zapomněli, proč tu jsme?“

Beck se nervózně zachichotal. „To mě taky napadlo.“

„Mám tu spoustu knih,“ řekla Carter. „Učebnice. Fyzika, astronomie, chemie, biologie.“

„Pozorně je prohlídni,“ řekla Sierra. „Třeba je mezi stránkami něco schované, nebo je tam vepsáno něco užitečného.“

„Má to být chemická laboratoř,“ dodal Beck. „Tak možná začni chemií.“

„Dobrá poznámka,“ řekla Sierra. Takže *má* mozek, díkybohu. „Přečtu ti ty poznámky k pokusům. Třeba se to spojí s něčím v těch knihách.“

Přečetla všechny pokusy od začátku do konce. Když to dělala, myslela na to, jak to produkce vystříhá. Čtení nahodilých laboratorních poznámek dobrou televizi nedělá.

„Nic nevidím, ale budu hledat dál,“ řekla Carter. „Co se stalo s naším dalším spoluhráčem?“

„Mám práci,“ řekl Adi podrážděně.

Sierra se zamračila. Ona měla v tomhle pořadu svou pověst. Nenechá se přemrzoutit nějakým amatérem. „Na nepochopeného samotáře si hraj pak. Teď potřebujeme vědět, co tam máš.“

„Snažím se rozluštit kód,“ řekl. „Mám tu falešné jméno, anagram, a tabuli, abych ho mohl rozluštit. ‚Leden.‘ ‚Dělení.‘ ‚Medvěd.‘ ‚Metr.‘ ‚Velen.‘ – je to spousta možností.“

„Jasně...“ řekla Sierra. „Ale k otevření zámků potřebujeme čísla.“

„Chápu. Můžu z toho udělat ‚devět‘ nebo ‚jeden.‘ To je všechno.“

„Odemknou se všechny dveře stejnou kombinací tří čísel, nebo každé jinou?“ zeptala Carter. „Má někdo dvanáctimístné číslo? Ten s tabulí – Adi, že? Jak dlouhé je to falešné jméno? Možná bys mohl nahradit čísla písmeny, jako že A je 1, B je 2, chápeš.“

„Ne, má to jen sedmnáct písmen.“

„Stejně to zkus,“ řekla Sierra a s nechutí zaslechla v hlavě Elijahův hlas, jak týmu říká, že každý nápad stojí za vyzkoušení. Mýlil se. Většina nápadů byla k ničemu. Ale čas běžel.

Adi ze sebe sypal čísla mnohem rychleji, než čekala, což bylo slibné znamení. Ale ta čísla nic moc neznamenalala.

„Má někdo další na dveřích přilepený kus papíru?“ zeptal se Beck.
„Já tu mám ,nikdo a nic.“

„Správně!“ řekla Carter. „Tolik mě zaměstnávaly ty knihy, že jsem na to zapomněla. Na mém stojí ,mě nemůže.“

„Umlčet,“ dodala Sierra.

„Na utrženém papírku jsem našel to jméno,“ řekl Adi. „Dmitrij Mendělejev.“

„Dmitrij kdo?“ řekl Beck.

„Právě. Dělán na tom. Dejte mi chvilku –“

„Mendělejev čárka Dmitrij,“ řekla Carter. „Našla jsem ho!“

„Našla... koho?“ řekl Adi.

„Dmitrije Mendělejeva.“ Pak, váhavěji: „Tak jsi to přece říkal, ne?“

„Počkat,“ řekl Adi. „To je skutečný člověk?“

„Tady píšou, že sestavil periodickou tabulku prvků.“

„Aha,“ řekl Adi. Zněl zklamaně.

„Ta slova jsou citát,“ řekla Carter. „*Nikdo a nic mě nemůže umlčet*, připisovaný Dmitriji Mendělejevovi.“

„Co to znamená?“ zeptal se Adi.

„Prvky!“ Beck zněl jako dítě nakrmené cukrem. „Všechny ty věci ve sklenicích. Jsou to prvky. Třeba baterie. Lithium, že? Ta rukavice je na mytí nádobí. Možná latex nebo...“

„Silikon?“ řekla Sierra. „Hej, Carter. Máš v té knize periodickou tabulku?“

Listování, pak – „Ano, ale... Nevidím tu nic neobvyklého. Ručně tu nic připsaného není. Nebo použijeme číslo stránky? Vyzkouším ho na mém zámku.“

„Počkat,“ řekla Sierra. „Becku, říkej nám prvky. Carter, vyhledávej je. Adi, zapisuj je.“

„Nejsem tvoje sekretářka,“ řekl Adi.

Dobrotivý Ježíši.

„Jsi jediný, kdo může něco zapisovat,“ řekla. „Začněme lithiem.“

„Ehm, ano, lithium,“ řekla Carter. „Li. Číslo tři.“

„Rukavice, silikon, křemík,“ řekl Beck.

„Křemík, Si, 14,“ řekla Carter.

„Kost. Vápník?“

„Ca, 20.“

Rychle tak dodělali zbytek.

Náušnice – stříbro – Ag – 47

Alobal – hliník – Al – 13

Prázdná sklenice –

„Kyslík,“ řekli Carter a Adi najednou, načež se Carter zahihňala a Adi podrážděně zafuněl.

„Kyslík je O – 8,“ řekla Carter.

„Takže máme deset číslic,“ řekl Adi. „Potřebujeme ještě dvě.“

„Možná sklenice samotné?“ navrhla Carter. „Jsou skleněné, že? Sklo se dělá z písku. Hm... to asi nebude to pravé.“

Carter dál nervózně žvanila a Sierra procházela laboratorní poznámky na deskách, které ještě nepoužili. Něco jí unikalo.

„Ten nápis!“ řekl Beck. „Neon je přece taky prvek, že?“

„Počkat... ano,“ řekla Carter. „Neon – Ne – 10!“

„Ne,“ řekl Adi zamyšleně. „Jako by sama ta písmena měla něco znamenat.“

„Zapomeň na písmena,“ řekla Sierra. „Máme dvanáct číslic. To je náš kód.“

„Ale v jakém pořadí ho vložíme?“ řekl Beck.

Následovalo ticho.

„Dvanáct číslic,“ řekla Carter. „To je víc než čtyři tisíce kombinací. Díky těm dvouciferným kombinacím už jsme část dohadů odstranili, ale pokud máme seřadit sedm čísel, pořád jsou to stovky možných odpovědí...“

„Co ty laboratorní poznámky?“ zeptal se Beck.

Sierra se podívala do poznámek. „Je v těch prvních J? Nebo K?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Úniková hra**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.